

IVAN MERZ

GOD. II. BR. 2, PROSINAC 1974.

GLASILO POSTULATURE

IVAN MERZ

GLASILO POSTULATURE ZA BEATIFIKACIJU DRA IVANA MERZA

Izdaje: Rkt. župni ured Sv. Petra, 41000 Zagreb, Vlaška 93
Uredništvo i postulatara: 41001 — Zagreb, Palmotičeva 31, pp 699

Odgovorni urednik: Božidar Nagy

List izlazi povremeno

Pojedini broj 3.— din, godišnja pretplata 8.— din

S dopuštenjem crkvenih vlasti

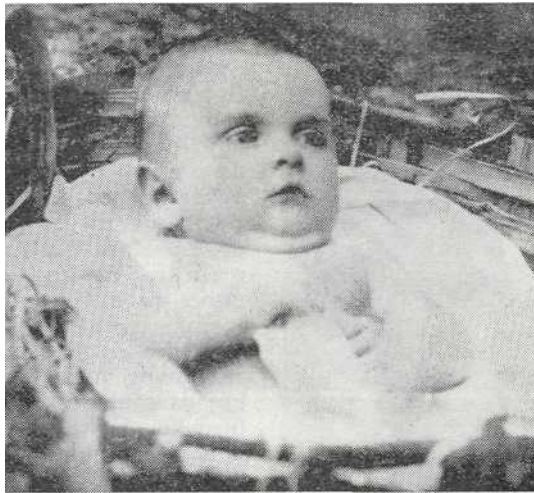
Tisak: IBG — Tiskara »Zagreb«, Zagreb, Preradovićeve 21

BIOGRAFSKI PODACI O IVANU MERZU

- 1896. 16. XII.** — Roden je u Banjoj Luci. Otac mu je bio austrijski oficir i šef željezničke stanice. Tu pohađa gimnaziju (realku) i maturira s odličnim uspjehom.
- 1914.** Nakon mature polazi u Vojnu akademiju u Bečko Novo Mjesto gdje ostaje samo tri mjeseca.
- 1915.** Upisuje na Bečkom sveučilištu studij prava. U ljetu iste godine pozvan je u vojsku.
- 1916.** Polazi na talijansku frontu i ostaje ondje do konca rata. Boravak na ratištu, gdje je svakodnevno gledao smrti u oči i bio izložen stradanjima svake vrste, produbio je njegovu vjeru i učvrstio mu kršćanski nazor na svijet.
- 1919.** Po svršetku rata dolazi u Beč i započinje studij književnosti na Bečkom sveučilištu.
- 1920.** Dobiva stipendiju iz Francuske, polazi u Pariz gdje nastavlja isti studij na Sorboni i Institut Catholique.
- 1922.** Završivši studij dolazi u Zagreb i postaje profesor francuskog jezika na Nadbiskupskoj gimnaziji.
- 1923.—1925.** Privatno studira kršćansku filozofiju i teologiju te sve važnije papinske i crkvene dokumente posljednjih decenija.
- 1922.—1928.** Kroz šest godina svoga boravka u Zagrebu razvija ogromnu apostolsku djelatnost u katoličkim organizacijama za mladež unoseći u njih Kristov duh Evanđelja. Širi ideje o Katoličkoj Akciji, budi ljubav i odanost prema Papi i Crkvi. Jedan je od suosnivača Hrvatskog Orlovskog Saveza, u kojem vrši dužnost tajnika i potpredsjednika do konca života. Jedan je od najvećih pobornika liturgijske obnove i euharistijskog života u hrvatskom narodu. Sam živi uzornim kršćanskim životom ispunjenim ljubavlju prema bližnjemu. Svima svijetli nenadmašivim primjerom revnosti za proširenje Kristova Kraljevstva i nadnaravno dobro bližnjih, napose mladih.
- 1928. 10. V.** — Umire od meningitisa, nakon operacije sinusa, na glasu svetosti. Sahranjen je na Mirogoju u Zagrebu.
- 1958. 10. V.** — Pokrenut je informativni biskupijski proces za njegovo proglašenje blaženim.

IZ DJETINJSTVA IVANA MERZA

Pod konac 19. stoljeća Bosna je postala sastavni dio Austro-ugarske Monarhije. To je prouzrokovalo dolazak raznih namještenika, radnika, vojnih lica iz sjevernih dijelova Monarhije. Tako je u Bosnu došao i Ivanov otac, porijeklom iz Češke. Bio je austrijski oficir a u Banjoj Luci dodijeljena mu je

uprava željezničke stanice. Ivanova majka već se bila ranije doselila sa svojom obitelji iz Mađarske. Njezin otac bio je trgovac.

Naš se Ivan rodio u Banjoj Luci 16. prosinca 1896. g. Kod poroda majka je bila oboljela pa je Ivan ostao jedinac. Kršten je na Svijećnicu, 2. veljače 1897. u roditeljskom stanu. Krstio ga je vojni svećenik Petar Andrassy. Iako Ivan ne potječe od roditelja slavenske krvi, kad je odrastao, on se svjesno opredijelio za pripadnost hrvatskoj naciji.

Njegov znanac iz djetinjstva a kasnije kolega sa studija, dr. L. Vlačić pripovijeda o njegovu djetinjstvu: »Ivan je imao djetinjstvo i mladost da si nije mogao bolje poželjeti. Odgojen u građanskoj obitelji, uvijek elegantno obučen, već je rano vozio bicikl, učio klizanje, kuglanje, igrao šah. Privatno je učio engleski, violinu, klavir. Sjećam se s kakovim sam ga divljenjem gledao na teniskom igralištu u boriku blizu kasarne kako još kao dečkić igra tenis s austrijskim generalima, a lopte im kupe vojnicima.«

Ponarastavši igrao se Ivan s drugovima iz boljih banjalučkih obitelji. Nije volio divljih igara. Već se u to doba zapažala plemenitost njegova srca. Prigodom neke svečanosti u obitelji bili su pozvani mnogi odlični uzvanici. Na stolu je bilo nekoliko torti. Dok su se uzvanici razgo-

IVAN U PRVIM MJESECIMA ŽIVOTA (Do sada neobjavljeni snimak)

varali, mali je Ivo obilazio od torte do torte, okušao svaku, a onda se ne-opaženo izgubio iz sobe. Daskora se vratio s čitavom četom svojih malih drugova koje je pozvao na torte. Uzvanici su bili razdragani prisutnošću mališana a Ivanova majka dobro ih je počastila.

Jednom je na majčin imendan sa svom ozbiljnošću tražio od oca da izvjesi barjak jer je vidio da ga otac za carev dan izvješava na kuću. Kad kuću kitimo za »carev dan«, trebamo je kititi pogotovo za majčin imendan, mislio je mali Ivan.

Prvi je razred Ivan polazio u Banjoj Luci, drugi i treći u Prijedoru, kamo mu je otac bio neko vrijeme premješten. Potom su se vratili natrag u Banju Luku i tu je Ivan nastavio školovanje do završetka gimnazije (tadanje realke), gdje je i maturirao 1914. g.

Prvu sv. Pričest primio je Ivan u desetoj godini 22. IV 1906. Spomen slika prve sv. Pričesti visjela je do konca Ivanova života nad njegovim pisaćim stolom. (Danas se nalazi u njegovu spomen-muzeju u Zagrebu, Palmotićeve 31). Naredne godine prir

IVAN U I. RAZREDU OSNOVNE ŠKOLE

mio je sv. Potvrdu. Njegov vjeroučitelj u Banjoj Luci, vlč. Kaurinović, rekao je jednom zgodom majci da bi Ivan morao postati svećenik jer da u razredu najbolje znade vjeronauk.

Ivan je od svojih roditelja dobio fini građanski odgoj, ali bez posebne religiozne podloge. Rastao je u jednoj liberalnoj okolini pa nas ne čudi da u svom djetinjstvu i mladosti ne pokazuje posebnu pobožnost što i potvrđuje njegov prof. hrv. jezika dr. Lj. Maraković: »U Merza sve do pred kraj realke (gimnazije) nije bio uopće probuđen smisao za vjeru i vjerski život. Karakteristična je i ta činjenica da je Merz bio jedini đak za čitavog moga rada u Banjoj Luci, kojega sam u 5. razredu morao kod inspekcije u crkvi opomenuti na dolično vladanje, jer je poslije Pretvorbe držao ruke na leđima. Većina njegovih drugova bez sumnje nije bila pobožnija od njega, ali im je baštinen osjećaj pijeteta prema svetosti čina bio urođen iz obitelji, u kojima je ljubomorno bila čuvana baština otaca.« (Hrv. prosvjeta, br. 5, 1938.).

Ta nam činjenica samo još bolje osvjetljava ulogu milosti Božje u Ivanovu životu. Jer ono što je Ivan kasnije postao ne možemo pripisati niti obiteljskom odgoju, niti uticaju sredine u kojoj je rastao, nego u prvom redu posebnom Božjem djelovanju na njegov život, koje ga je učinilo putokazom mnogim dušama prema Bogu.

4.

SRETAN BOŽIĆ

Svima čitateljima

želi

POSTULATURA

LJUBAV PREMA CRKVI GOVORILA JE IZ SVAKE NJEGOVE RIJEČI

U životu sam susreo samo dvije osobe koje su samom svojom pojavom djelovale na poseban način i stvarale oko sebe kao neku nadnaravnu atmosferu. Jedan od te dvojice bio je dr Ivan Merz.

Bio sam negdje u 7. razr. gimnazije (1922—23) kad sam došao s njim u kontakt. Došao je nekoliko puta k nama u đačku Marijinu kongregaciju i držao predavanje o liturgiji. Tu se moglo osjećati kako je on sav urođen u liturgiju i kako je liturgija davala hranu njegovom duhovnom životu. Još se danas sjećam kako smo se jednom nakon predavanja u Kongregaciji vraćali Palmotićevoj ulicom. Nekako je došao govor na Mali oficij bl. Djevice Marije koji sam povremeno znao moliti. Nisam do danas zaboravio kako mi je protuma-

— SJECANJE NAŠEG KARDINALA
FRANJE ŠEPERA O IVANU
MERZU —

čio smisao antifona u Vesperama Malog oficija:

1. »Dum esset Rex « Marija u vječnoj zamisli Božjoj.
2. »Laeva eius « Marija u Betlehemu.
3. »Nigra sum, sed formosa « Marija pod križem.
4. »Tam hiems transiit... « Marija na dan Uskrsnuća Isusova.
5. »Speciosa facta es « Marija u nebeskoj slavi.

Nisam nigdje čitao takva tumačenja; čini se da je to bio plod njegove meditacije.

U prosincu 1923. pribavio mi je, na moju veliku radost, latinsko-francuski »Missel quotidien et Vesperal« od Lefebvre-a, koji mi je omogućio svaki dan pratiti sv. misu po liturgijskim tekstovima (na hrvatskom je tada postojao samo Kniewaldov Misal u I. izdanju).

Zajedno s o. Alfirevićem DI odveo je 27. XII. 1923. grupu kongreganista na »liturgijski izlet« u trapistički samostan u Rajhenburg. Iz Zagreba smo otputovali rano ujutro, a on nam je u vlaku tumačio liturgiju toga dana (blagdan sv. Ivana Apostola). U Rajhenburgu smo prisustvovali pjevanoj konventualnoj misi i nekim dijelovima oficija. Kad smo naveče odlazili iz samostana, još smo čuli kako monasi pjevaju »Salve Regina« na kraju Kompletorija.

U đačkoj Kongregaciji je tada vladao interes za liturgiju i gregorijanski koral. Izdali smo u tom raspoloženju nekoliko koralnih napjeva kojima smo se služili kod naših pobožnosti. Sveščić je bio umnožen ciklostilom pod naslovom: »Selecta texta liturgica«.

Mene je znao koji puta i zaposliti. Kad je priređivao hrvatski prijevod obreda oblačenja kod benediktinki, tražio je od mene da mu prevedem neki liturgijski tekst. Isto tako me je zadužio s prijevodom jedne enciklike Leona XIII. Merz je u svakom slučaju bio »čovjek enciklika«. Za njega je Papina riječ bila svetinja. Insistirao je da se proučavaju Papi-ne enciklike. U tom pogledu može posebno danas, kad se osporava značenje redovitog Magisterija Crkve, biti uzor katoličkim laicima a i svećenicima. »Sentire cum Ecclesia«, to je bilo utjelovljeno u njemu. Kod njega to nije bila samo neka vojnička poslušnost i pokornost, nego ljubav prema Crkvi. Ta je ljubav govorila iz svake njegove riječi.

Posjetnici bazilike Srca Isusova u Zagrebu iz onog vremena sjećaju se s kakvom je pobožnosti pristupao sv. Pričesti i kako se je, sav uronjen u misterij, vraćao od pričesnog stola.

Jednom sam bio kod njega nakon moje mature, u srpnju 1924. g. Razgovarali smo o nekom planu nekolicine studenata da se obnovi duh jedne katoličke organizacije. Njegovi se savjeti nisu kretali oko vanjske aktivnosti niti oko kakve reorganizacije društva. On je tražio u prvom redu intenzivniji duhovni život kod onih koji žele raditi na obnovi duha. Čuvam danas još bilješke koje sam tada napravio. Evo kakav je plan izradio:

Ujutro: pola sata razmatranja po Filoteji ili iz života Spasitelja ili sv. Obitelji (naročito s obzirom na pasivne kreposti); Dođi Duše Presveti, Primi Gospodine, Dušo Kristova, Zdravo Kraljice, Sv. Pričest. O podne: 5 minuta ispit savjesti, kratko duhovno čitanje.

Naveče: Ispit savjesti, Pod obranu se tvoju, psalam Iz dubine za pokojnike.

Tokom dana: misliti češće na duhovnu misao, krunica, mortifikacija.

To je bio Merčev savjet katoličkom studentu, laiku. On je to sam sigurno još u potpunijoj mjeri prakticirao. I tu je, po mom mišljenju, bila tajna privlačnosti njegove duhovne ličnosti.

Nakon mature poslan sam u Rim na studije. U Rimu sam vidio dra Merza prvih dana lipnja 1925. g. Stanovao je tada nekoliko dana u Germanicum (bilo je to nakon velikog nacionalnog hodočašća u Svetoj godini). Tada sam imao prilike s njim razgovarati o liturgiji u Kolegiju. Kad se vratio u Zagreb, pisao mi je da mu nabavim neke dijapozitive koji su mu bili potrebni za njegov rad među mladima.

Zadnji put sam bio s drom Merzom u mjesecu rujnu 1926. g. Zbog bolesti bio sam poslan kući na oporavak. Jedne večeri bili smo na dugoj šetnji i usput se navratili u crkvu sestara milosrdnica gdje je čitavu noć bila adoracija za svećenike (kvatreni petak). Razgovarali smo dugo. Teme razgovora bile su dvije: liturgija i spor koji je tada bio u toku unutar katoličkih redova.

Kad sam bio rektor Bogoslovskog sjemeništa u Zagrebu, naišao sam u knjižnici Bogoslovskog fakulteta na »Liber usualis« koji je bio Merčevo vlasništvo i u kojem ima mnogo zanimljivih bilježaka zapisanih njegovom rukom. Bilo bi zanimljivo temeljitije proučiti te bilješke koje su sigurno plod njegova studija i njegovih meditacija.

Franjo Kardinal Šeper

ŠTOVATELJI IVANA MERZA!

SVOJIM PRILOZIMA POMOĆI ĆETE IZLAŽENJE OVOGA LISTA KAO I ODVIJANJE POSTUPKA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM IVANA MERZA. ŠALJITE IH NA ADRESU POSTULATURE. UJEDNO ZAHVALJUJEMO SVIMA KOJI SU NAM DO SADA POSLALI SVOJE DAROVE.

Mladi današnjice o Ivanu Merzu

NEŠTO OD NAJDUBLJEG MOJEG JA SE PROBUDILO

Za vrijeme Zagrebačkog velesajma ove jeseni posjetio je naše uredništvo jedan mladić, Hrvat, koji živi sa svojom obitelji već odavno u Italiji. Ime mu je Damir Murković. Nedavno se preko knjiga upoznao s Ivanom Merzom i taj ga je susret oduševio. Došao je pohoditi njegov muzej a potom smo ga otpratili i na njegov grob. Želio je što više čuti i doznati o Ivanu Merzu. Aktivan je kršćanin. U sredini gdje živi posebno se angažirao sa svojim drugovima u brizi oko napuštene djece. Zamolili smo ga da za naše Glasilo napiše nekoliko redaka što ga se to kod Merza tako dojmilo, što ga je oduševilo. Rado se odazvao našoj molbi pa ovdje donosimo njegove riječi:

Dvadeset mi je godina. Radim u jednom poduzeću koje se bavi izvozom tehničke robe. Pripadam brojnoj obitelji.

Slobodno vrijeme provodim s napuštenom djecom. Počeo sam s tim radom prije par godina davajući instrukcije jednom dječaku. Malo po malo skupili smo se mi prijatelji, nas preko dvadeset, i angažirali se u tome poslu; danas smo prisutni kao »grupa« jer, na žalost, takove djece ima i previše. Unatoč tome što smo protiv zavoda kao takvog, mislimo da je danas s našim stvarnim mogućnostima jedini mogući izlaz biti skupa s djecom i svjedočiti nepravdu njihova stanja. Preko tjedna posjećujemo ih nekoliko puta. Pomažemo im u školskim zadaćama, pripremamo razne igre, izdajemo male novine itd. Koji puta, uglavnom preko nedjelje, vodimo ih u kino, u kazalište, na šetnju ili na igru. Znamo da je sve to skupa premalo da nekako »podmi-

rimo« dug današnjeg društva u njihovu korist, a to je veliko pomanjkanje roditeljske ljubavi.

Što se mene tiče poslije prilično dosta intenzivnog takvog rada osjetio sam u sebi neko nezadovoljstvo koje bih mogao točnije nazvati »duševna praznina«. Baš u to vrijeme dobio sam na poklon knjigu »Borac s bijelih planina — Ivan Merz«. Neočekivano me iznenadila jer o Ivanu Merzu do tada nisam ništa čuo. Čitajući knjigu, koju sam »gutao« — ali malo po malo, nešto od najdubljeg mojeg JA se probudilo. Otkrio sam da je prije više od četrdeset godina postojao čovjek koji se nije ustručavao propovijedati i svjedočiti Riječ Božju iako je živio u liberalnoj sredini. Za mene je to veliki poticaj: ne padati stalno u kompromise, nego nastojati biti dosljedan s načinom života prožetim kršćanskim duhom za koji sam se odlučio živjeti. Otkrio sam čovjeka s čistim duševnim i tjelesnim životom bez ikakve dvoličnosti. A to me upozorava na moju nestrpljivost i naglost. Otkrio sam čovjeka koji zna poštivati sve, bez socijalnih razlika: roditelje, Papu, svećenike, siromahe itd. To je za mene divan primjer. Pronašao sam čovjeka koji je znao duboko uroniti u liturgiju. To je za mene opomena mojoj površnosti i nemarnosti.

Mogao bih tako nizati dalje. Ali zaustavljam se pred Ivanom kao Apostolom Mladih. Tu mi je on najdraži. Tu se najbolje razumijemo i takav mi je najbliži.

Ivan-Damir Murković

MERZ GOVORI

U VJEČNI RIM

Ulazimo u Svetu godinu 1975. Tisuće hodočasnika spremaju se pohoditi Vječni grad Rim i time očitovati svoju živu vjeru i ljubav prema Crkvi i njenom Prvosvećeniku. Prije pedeset godina 1925. prema stoljetnom običaju slavio je kršćanski svijet također Jubilarnu svetu godinu. Bilo je to vrijeme najintenzivnijeg apostolata Ivana Merza među hrvatskom mladeži. I on se odaziva pozivu Crkve. Piše članke o Svetoj godini i sam hodočasti u Rim zajedno s članovima Hrvatskog Orlovskog Saveza. Ovdje donosimo u nešto skraćenom obliku njegov članak »U vječni Rim«, objavljen u časopisu »Mladost«, br. 3., 1925., str. 65—67. Iz toga članka vidi se autentični Merz: pun zanosne ljubavi prema Crkvi i Papi, prema svemu što je kršćansko, rimsko, Kristovo!

Sveta godina. Na Badnjak su zazvonila gotovo sva zvona svih katoličkih crkava i navijestila svemu svijetu da je započela Sveta godina. I katolici su u svim zemljama zadržali od radosti i puni su nekih velikih slutnja: nepregledne će se bujice božanskih Milosti odsada lijevati na ljudski rod i obnavljati ga u duhu i istini. Pitali smo se odmah: hoće li novi sretniji život zastrujati u gradovima, selima, obiteljima, društvima, narodima i državama?

U našim se dušama ukaza slika divske crkve sv. Petra, u čijoj se sjeni dostojanstveno šeće bijela pojava Božjega namjesnika, vječno vidljivog zemaljskog Krista. I k tome Pastiru, k tome Učitelju, tomu Kralju hrle nebrojeni puci: hrle mu hladni Nijemci, i vatreni Španjolci, ozbiljni Englezi i nestašni Talijani; hrli mu i crnac i bijelac, indijac i malgaš. Svi narodi hrle u Vječni Rim, u tu svoju drugu domovinu da se poklone svome Kralju, svome Ocu. Hrle onamo da svemu svijetu, krštenom i nekrštenom, ispovijede svoju vjeru u Crkvu katoličku, jedinu sveopću Crkvu, koju je osnovao Krist i koja će ostati do konca svijeta.

Katolici hrle onamo da ispovijede svoju ljubav k Namjesniku Kristovu, koji kao i sam Bog nepogrešivo tumači nauku evanđeosku i koji kao kvasac preporuča ljudski rod.

Katolici hitaju u Rim da sami sebe posvete i da tako obnovljeni u svojoj

duši preporode svoje prijatelje, svoje obitelji, svoja društva, svoje narode i države. Jer, badava će čovječanstvo težiti za blagostanjem i mirom, za srećom, ako ne bude ljubav Kristova zaplamtjela u svim dušama.

I tu će unutarnju vatru ljubavi Bogu i bližnjemu dobiti katolici u Rimu. Tamo će vidjeti i sresti one s kojima su još nedavno ratovali i tamo će se s njima pomiriti i pobratiti. Tamo će osjetiti da su svi narodi samo braća i sestre u zajedničkoj obitelji svetog Crkvi, koje je otac i poglavica vječni namjesnik Božji, biskup rimski.

U Rimu, toj prijestolnici cijelog kršćanskog svijeta, obavljat će se svečana zanosna bogoslužja i tamo će se urnebesnom pjevanom molitvom, slikovitim procesijama i manifestacijama ispovijedati zanos i sreća, što Crkva sveudilj raste i pobjeđuje i osvaja. I svi katolici, svi slojevi, svi narodi, sva zanimanja, staro i mlado, muško i žensko — jednom riječju svi — pristupat će zajednički Stolu Gospodnjem, sjedinit će se s Kristom Bogom u jedno jedinstveno tajanstveno božansko tijelo i molit će ga za sveopći mir svih naroda.

I kamo su u prijašnjim stoljećima hrlili uz velike pogibelji i silne poteškoće carevi i kraljevi, knezovi i siromasi, obrtnici i seljaci — sav vjerni narod — kamo je prije jedno šest stotina godina sv. Brigita pješice hodočastila iz Švedske, svladavajući

BAZILIKA SV. PETRA U RIMU

i najteže napore, a kamo se u rujnu ove godine sprema međunarodno organizirana omladina, zar da onamo ne pohrli i hrvatska omladina i ne polete vitezovi Kristovi — hrvatski orlovi?

I čim je stigao službeni dopis našeg internacionalnog sekretarijata iz Rima, odlučismo poći u našu prijestolnicu jednim posebnim hodočašćem, da tako dobijemo najpotpuniji oprost i da nas Krist oslobodi iz veriga sotoninih. I na taj način hoćemo i pred ostalim katolicima naše domovine da istaknemo da su hrvatski orlovi izabrana četa, da su oni avangarda jedne veličajne organizirane katoličke akcije, koja imade svoje čete i u našim najzabitnijim župama, selima, i zaselcima.

Nama je potrebno da idemo u Rim: hoćemo i mi da se tamo opojimo vjerskim oduševljenjem, ushićenjem i zanosom; želimo da u srcima našim sve to žešće usplamti ljubav prema Bogu Gospodu, tvorcu zvijezda i sunca, stvoritelju naših brda i dolina; naših rijeka i našega mora, naše domovine i naših narodnih kreposti; želimo da se u Rimu što čvršće nakalemimo na Kristu-Bogu; Kristu euharistijskom, Kristu stijeni, koji živi u Papama — hoćemo da Duh ljubavi napuni naše duše, da se povratimo u domovinu nadahnuti osvajačkim žarom, te da posvuda uzmognemo sijati u duše ljudske ljubav, prema Bogu i svemu onome što se on udostojao stvoriti; da stvorimo u hrvatskim zemljama i među ljudima usred ko-

jih nas je on postavio, jednu kršćansku civilizaciju.

I u Rimu ćemo se također moliti za oprostjenje naših vlastitih grijeha, naših narodnih grijeha; tamo ćemo se zavjeriti da ćemo se boriti uz ostalo protiv gadnoj kletvi i sramotnom pijanstvu. Molit ćemo se također za našu rastavljenju kršćansku braću — za protestante, pravoslavne i starokatolike — da se i oni jednom natrag povrate u krilo svete Crkve katoličke. I za muslimane i za pogane, za grešnike i za pokojnike — za sve one koje ljubimo, uspješno ćemo se moliti u sretnom Rimu, Rimu papa i apostola, Rimu mučenika i svetaca — Rimu učenjaka, umjetnika, Rimu radi kojega je sam Krist postao Rimljaninom (Dante).

»Zaista, grad u koji ćete vi doći jest onaj Rim,« dozivlje nas sadašnji sv. Otac Papa Pio XI., »koji je Krist naš Spasitelj izabrao da zauvijek bude središtem vjere i sjedištem njegova namjesnika, onaj Rim, iz kojeg svijet crpi u potpunoj sigurnosti čistu nauku Božju i nebesko oprostjenje. Tu će vas vaš zajednički Otac, koga vi volite i koji vas voli, blagosloviti; ovdje će vaša pobožnost naći lak pristup starim katakombama, grobovima poglavica apostola (sv. Petra i sv. Pavla), relikvijarima u kojima se nalaze relikvije najslavnijih mučenika; ovdje će vam biti lako da pohodite hramove, koje su podigli vjekovi u čast Božju i svetaca, ta remek-djela sjaja i umjetnosti, kojima se savkoliki svijet divio i kojima će se zauvijek diviti.«

MERZ I EUHARISTIJA

Od kada Ivan počinje voditi svoj dnevnik, opaža se kod njega neka posebna sklonost prema sakramentu sv. Euharistije združena s iskrenom vjerom u realnu Isusovu prisutnost. On sve više napreduje u razumijevanju toga sakramenta i očituje svoju sve veću čežnju za čestim sjedinjenjem s Kristom po Euharistiji. Lijepi su opisi koje nam je ostavio u dnevniku bilo da iznosi svoje misli o Euharistiji ili da opisuje svoje doživljaje kod sv. Pričesti. Iz njegovih se bilježaka zaključuje da mu je Krist i na iskustven način dao osjetiti milinu svoje prisutnosti u Euharistiji.

»U nedjelju je sv. Pričest. Ne mogu shvatiti da će Krist, Bog-Stvoritelj, Onaj, za kojim sve teži, koga čovjek u snu i na javi osjeća, Onaj jaki i svemoćni, koji je dao kretanje svemiru, Onaj koji nad svakom travkom i nad svakim crvićem bdi, da Krist kome su čavle kroz noge i ruke probijali, na koga su pljuvali, Onaj koji je mrtve oživljavao i djecu volio, te kod svoje vlastite smrti sunce zamračio i zemljom potresao, da će Taj biti moj, da će se razgovarati sa mnom čovjekom za koga samo ja pravo znadem. Po tome baš vidim da je to On, jer pokazuje u tome svoju neizmjernu ljubav.« (Dnevnik, Beč — 27. siječnja 1915.)

»Čovjek u svakom času vidi kako je malen, a kako je velik Onaj, koji je umro za nas, koji Kruh — Bože, samoga sebe, svu svoju veličinu, svu ljubav — nama daje. Ne može se izreći što se osjeća, kad se On s nama sjedini. Ne, želja za još više i više, za Kristom cijelim, za Svjetlom, za Bogom — Stvoriteljem za kojim srce naše eruptivno teži. I svakog časa čovjek podlegne jednom mišlju, jednim pogledom, jednim ništa. I opet teži i usuduje se tražiti ono, što sluti da je kao iza nekog zastora u duši što katkad svoju zraku baci i rasvijetli stanovitu stranu nutrine vrhu-

naravskim sjajem. To bi htio čovjek u svojoj veličini. Htio bi biti ne-tijelo i spojen s tim Sjajem.« (Dnevnik, Beč — 24. studenog 1915.)

»Kad bih se sastao s kakvim bezvjercem, ne bih mu znao reći što je Euharistija, ne bih mu znao dokazati što osjećam. Što više: kad sam gdje-god u vedroj, svjetloj, sunčanoj prirodi, pa pomislim na svoje osjećaje kod Pričesti, čudno mi je, kao da je to bio neki san, tajinstven, čudan i lijep san, neki osjećaj, neko ozračje, kojeg sada nemam, a kad sam u tom osjećaju, zaboravim sve, samo me nešto vuče, neodoljivo vuče « (Dnevnik, Banja Luka — 27. prosinca 1915.)

Dolaskom u Zagreb njegova se ljubav pram Euharistiji sve više rapsplamsava. Svaki dan prima sv. Pričest. Mladež među kojom je djelovao nastoji što više potaknuti na euharistijski život. I svojim člancima želi oduševiti čitatelje na često primanje sv. Pričesti.

U članku »Duhovna obnova po liturgiji« opisuje Ivan kakvo treba biti naše prisustvovanje sv. misi: »Budite uvjereni da je sv. misa bez sv. Pričesti donekle fragmentarna. Spasitelj se mogao utjeloviti također pod prilikama zlata ili kamena; on to nije učinio, već je primio prilike kruha i vina i time nam je jasno rekao da želi da ga blagujemo kod svake sv. mise... Budimo suvremeni katolici, postanimo po sv. Pričesti dionicima beskrajnog života Riječi Božje. U tom činu gdje se vaše tijelo i vaša duša sjedinjuje sa samim Božanstvom mora da je vrhunac vašega života; u tom je činu i vrhunac cjelokupne sv. liturgije. Sve veličanstvene molitve i pjesme, sva naša razmatranja, svi naši čini tijekom dana moraju biti kristocentrični; moraju biti usmjereni prema tom jedinom času našega dnevnoga života. Na taj se način već na zemlji ispu-

njava naša zadnja svrha i postajemo dionicima same biti Božje« (Luč, br. 1, str. 17, 1924).

O Ivanovoj ljubavi i štovanju presv. Euharistije uvjerljivo nam svjedoče njegovi prijatelji i znanci. Idući Zrinjcem s njim u društvu primijetili su kako nekome skida šešir. Upitan koga to pozdravlja odgovorio bi: »Zar ne znaš da se nalazimo vis-a-vis crkve u Palmotićevoj ulici?!«

Učenici i profesori na gimnaziji, gdje je Ivan službovao, često su ga vidjeli kako pod odmorom zalazi u zavodsku kapelicu na kratak pohod presv. Oltarskom Sakramentu.

»Kad sam došao na studij u Zagreb« — pripovijeda dr. S. Š., »išao sam s drugim kolegama jutrom na sv. misu i Pričest u crkvi Srca Isusova. Tu smo redovito nalazili dra Merza kako sabrano prisustvuje sv. misi i svaki dan se pričestuje. Kao studenti već smo se bili počeli kolebati da li bismo išli svaki dan na sv. misu, ali nas je Merčev primjer tako učvrstio u dotadašnjoj praksi te nismo više pomišljali da odustanemo od svakodnevnog polaska u crkvu. Kad ovaj profesor, naš stariji kolega iz organizacije, može svaki dan na misu i pričest, zašto ne bismo mogli i mi mladi!«

Bartul Blašković, rodом sa Hvara, pripovijedao nam je slijedeće: »Bili smo još mladići kad je Merz dolazio k nama na Hvar. Prikupljao nas je i često nam znao govoriti o vjeri, crkvi, papi... Još sada mi je živo pred očima kako sabrano kleči pred oltarom presv. Euharistije u hvarskoj katedrali i adorira sav uronjen u molitvu. Kroz cijeli život njegov me je primjer poticao da se po dolasku u crkvu najprije poklonim Isusu u presv. Oltarskom Sakramentu.«

Ing. Ljudevit Zechner iz Bjelovara, Ivanov prijatelj još iz Banja Luke piše u svome listu od 7. X. 1970. piscu Merčeve biografije: »U ljetu 1916. opet sam se našao zajedno s Ivanom u školi za rezervne oficire austrougarske vojske u Mürzzuschlagu (Štajerska). On je tada bio gotovo već izgra-

đen čovjek. Dnevno smo bili zajedno, vodili smo razgovore o svim mogućim temama — o umjetnosti, muzici, o književnosti, o religiji, itd. Za kratko vrijeme stvorila se oko njega cijela grupa istomišljenika iz našeg vojničkog kruga. Bilo nas je npr. koji nisu redovito išli u crkvu na sv. misu, međutim on nas je potaknuo te je naša grupa počela ići na nedjeljnu sv. misu... Koncem 1916. g. završili smo oficirsku školu i očekivali odlazak na bojište. Svi smo bili puni straha, neizvjesnosti i nemira, dok je Ivanov mirni i staloženi duh djelovao na nas kao tješitelj, pa smo se njegovim nagovorom svi mi koji smo činili njegov krug, pred polazak ispovjedili i pričestili.«

»Smatrao sam ga ne samo svojim prijateljem, nego i duhovnim vođom« — izjavio je sada već pokojni svećenik sa Hvara don Mate Blašković u prvoj Merčevoj biografiji. »Jednom mi je posluživao kod sv. mise. Kad sam mu pružio sv. Pričest, pričinilo mi se da mu s lica izlaze neke zrake, tako je ono bilo anđeoski svijetlo, gotovo preobraženo, kakvo se tek vidi na slikama sv. Alojzija... Nikada neću zaboraviti te minute otkrivenja! Oh ti bi zaslužio da misiš, a ja da ti ministriram, govorio sam u sebi vraćajući se sav uzbuđen s njime u sakristiju, gdje je on opet dugo, dugo molio...« Tri dana prije nego je pošao na operaciju, pisao je Ivan don Mati opširno pismo o književnosti i 0 knjigama koje mu je preporučivao za njegovo daljnje književno usavršavanje. Pri koncu pisma dodao je: »Međutim, skoro mi je i žao da sam se toliko raspripovijedao o literaturi, jer je važnije od umjetnosti uzgajati i voditi ljude k Isusu, a u tom poslu umjetnost, kao i sve što je stvoreno, ima samo pomagati čovjeku da dođe do Isusa. Stoga znam da ćete se baviti knjigom i umjetnošću samo toliko koliko Vam to ureba za Vaše stado, da mu budete dobar pastir i da sebe i njega jednom dovedete do vječne Ljepote __ « (22. IV 1928.)

Bibliografija pisмениh radova Ivana Merza

Nastavljamo s objavljivanjem bibliografije pisмениh radova Ivana Merza koju smo započeli u prošlom broju. U ovome donosimo popis njegovih članaka koje je objavio o Papi i Rimu:

RIM — PAPINSTVO

Mir Kristov u Kraljevstvu Kristovu. — Mladost, VII. 1923.

U vječni Rim. — Mladost, br. 3, 1925, str. 65—67.

Vječni Rim — Katolička Akcija. — Za vjeru i dom, br. 1—3, 1925.

Vječni Rim — Sveta Godina. — Za vjeru i dom, br. 4, 1925.

Vječni Rim — Školstvo. — Za vjeru i dom, br. 5—8, 1925.

Vječni Rim — Papa. — Za vjeru i dom, br. 12, 1925.

Iz misijske izložbe. — Za vjeru i dom, br. 10, 1925.

Orlovi u Rimu. — Nedjelja, 29. XI. 1925.

Suze Sv. Oca. — Kat. tjednik, br. 51, 1926., str. 9.

Njegovoj Svetosti Papi Piju XI. — Za vjeru i dom, br. 2, 1927.

Papina država. — Kat. tjednik. 26. VI. 1927.

Stari Merzovi suradnici polako odlaze:

+ DON FRANO VUČETIĆ

U Dubrovniku je 4. studenoga umro don Frano Vučetić u 95. godini života i 70. godini svećeništva. Sahranjen je na groblje Boninovo. Sprovod je vodio dubrovački biskup dr. Severin Pernek koji je prije sprovoda odslužio sv. misu i održao prigodnu homiliju. Od pokojnika su se nad grobom oprostili u ime svećenstva mons. Karlo Capurso, te u ime katoličkih svjetovnjaka, suradnika i prijatelja Ivo Arnerić. Još je govorio prof. Job i jedan mještаниn njegove rodne Vele Luke.

Pokojni mons. Frano Vučetić rođen je 26. V. 1879 godine u Veloj Luki na otoku Korčuli. Prvu sv. misu čitao je 1904. godine u Rimu. Službovao je u raznim mjestima Dubrovačke biskupije. Od 1. I. 1925. postaje rektor Biskupske kurije u Dubrovniku. Radi u sjemeništu kao zamjenik upravitelja, a kasnije dugo godina kao upravitelj. Uređuje glasnik sv. Terezije od Malog Isusa, koji je između dva rata izlazio u Dubrovniku. Nakon što je Papa Pijo XI. upu-

tio poziv na rad u Katoličkoj Akciji prvi se među svećenicima Dubrovačke biskupije tom pozivu odaziva. Suraduje s našim blagopokjnim Dr. Ivanom Merzom u organiziranju katoličke orlovske omladine. Bio je dugo vremena predsjednik dubrovačkog okružja te katoličke omladinske organizacije.

Godine 1947. napustio je svoje milo sjemenište i svoj dragi Dubrovnik. Strpljivo podnaša sve kušnje, koje su mu urodile Božjim blagoslovom, jer se povratio s popravljenim zdravljem i doživio duboku starost.

Za svoj vrlo aktivan rad stekao je zaslužno priznanje crkvenih vlasti, i primio visoko odlikovanje. Već 1930. bio je imenovan počasnim kanonikom Stolnog kaptola u Dubrovniku, 1941 komornikom Sv. Stolice s pravom na naslov Monsignora, a godine 1961. sv. otac papa Ivan XXIII Dobri imenovao ga je svojim kućnim prelatom.

I. A. Dubrovnik

Obljetnica dra Ivana Merza u Zagrebu

ČOVJEK KAKVOG TRAŽI II. VAT. SABOR

I ove godine svečano je komemorirana 10. svibnja obljetnica smrti dra Ivana Merza u Zagrebu. Svečana koncelebrirana sv. misa služila se u zagrebačkoj katedrali. Sv. misu predvodio je biskup Alfred Pichler iz rodnog mjesta dra Ivana Merza — Banja Luke. Koncelebriralo je trinaest svećenika uz asistenciju bogoslova zagrebačkog Teološkog fakulteta koji su pod misom i pjevali. Brojni štovatelji dra Merza prisustvovali su svečanosti. Biskup Pichler izrekao je prigodnu propovijed. U propovijedi je istaknuo, povezavši Evandjelje toga dana s Ivanom Merzom, kako je Merzu Krist bio put, istina i život. Između ostalog rekao je: »Merz je Krista stavio u sred svoga života. Kod njega se osjećalo da je kršćanin i kad se šali, i kad voli djevojku, i kad ide u rat, i kad trguje, i kad je profesor. Iznenadila me jedna činjenica kad sam pred neki dan opet pročitao njegov životopis. Otkrio sam da je Merz upravo onaj čovjek kakvog traži II. vat. sabor. Među koncilskim dokumentima ima jedan dekret o apostolatu laika. Ivan je bio laik. O tom istom predmetu govori 2. dogmatska konstitucija, o crkvi. Tu su o vjernicima laicima iznesene zapravo sasvim nove nauke. Jedan kršćanin ne smije u svom kršćanstvu ići smjerom da nasljeduje recimo svece pustinjake, svece sve-

BISKUP PICHLER GOVORI U ZAGREBAČKOJ KATEDRALI

ćenike ili svece biskupe i svece časne sestre. Ne! On mora imati svoju svjetovnjačku svetost. On mora na svom radnom mjestu zračiti Krista; na svom godišnjem odmoru zračiti Krista; u svom razgovoru, zabavi, razonodi, poslu, svugdje. On mora posvetiti ovaj vanjski svijet, kamo svećenik uopće ne može stići. On mora nastojati da tu zavlada pravičnost, ljubav, poštenje, dok ne bude Krist sve u svemu. I shvatio sam da je Ivan Merz izvanredno suvremen čovjek. Kad svijet dobro shvati dekrete II. vat. sabora, tada će tek dr. Merz postati poznat i biti još suvremeniji«.

PROSLAVA GODIŠNJICE IVANA MERZA U OSIJEKU

Kao što je običaj već desetak godina tako je i ove godine proslavljena obljetnica smrti dra Ivana Merza 10. svibnja u crkvi oo. kapucina u Osijeku.

Proslava je uvećana iscrpnim predavanjem dra Ladislava Vlašića

IZVJEŠTAVA DUBRAVKA TOMIČIĆ

koji je osobno poznao dra Ivana Merza. Stilom pristupačnim svima rasvijetlio je Merčev lik čovjeka od djetinjstva do smrti te čovjeka zaljubljenika u Kristov križ i žrtvu.

Predavač je istaknuo kako je kod Merza posebno uočljiva na djelu mi-

lost Božja koja ga je unatoč liberalnom odgoju preobrazila u novog čovjeka. Usporedivši njegovu svetost sa svetošću sv. M. Terezije rekao je: »Čast veličini sv. M. Terezije, koju je čitav katolički svijet objeručke prigrlilo kao sveticu, ali usudujem se reći da je svoju svetost Merz postigao u težim i nepogodnijim uvjetima. Iz kakove samo liberalne, iako građanski odlične okoline postaje velikan duhovnog života! Izrasti iz takove okoline u tolikog katoličkog diva nije mogao svojim vlastitim silama. Eto to je ono po ljudski sudeći nerazumljivo za Merza. Ali mi katolici vjerujemo u milost Božju, čiji su putovi za nas nedokučivi. Ta milost Božja posebno je takla našeg Merza jer bez nje ne bi bilo moguće razumjeti njegov život i veličinu.

Usput je predavač spomenuo još drugih dvoje Banjalučana koji su živjeli i odgojeni u sličnim okolnostima kao Merz a postali su uzorni kršćani. Bili su to dr. Srećko N., advokat i M. Laufer, koja je postala kasnije karmelićanka. I njih je predavač osobno poznao. U kratkim crtama iznio je pred slušatelje glavne momente iz njihova života. Rekao je:

»Njih je sve troje Božja desnica jednostavno istrgnula iz njihove mlake, liberalne iako otmjene sredine i odlučno presadila u Božji cvatući vrt. Ovu pobožnu trojku Banja-Luke na čelu s Merzom naveo sam stoga da se bolje osvijetli lik našega Merza. Sve troje rasli su u istim liberalnim okolnostima i sve troje je takla kao Savla milost Božja i pozvala ih pod svoj skut.«

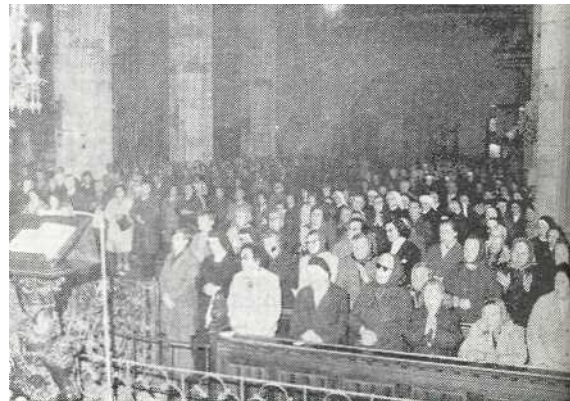
Predavač se potom osvrnuo i na druge kršćanske velikane Bosne i Hercegovine kako laike tako i svećenike koji su neustrašivo svjedočili svoju vjeru i onda kad je bilo teško, i kad je trebalo svoj život žrtvovati, postavši tako svjetlo vjere budućim naraštajima. Zaključio je taj dio riječima:

»Eto sve sam to nabrojio, da se vidi kako Katolička crkva u svim vremenima, u svim sredinama i u svim narodima obiluje mnogim izuzetnim svetim osobama. Od svih pobrojanih

Herceg-Bosanaca ipak se ističe najkrupnija, najsvetija, najintelektualnija, duhovno najizgrađenija, ja vjerujem i najotmjenija figura našeg dragog Merza. Svakako se po školovanosti, načitanosti, zbilji katoličkih nazora, filozofskoj izobrazbi i potpunoj odanosti Bogu nitko ne može s njime mjeriti. Bio je sav katolik, saliven iz jednog komada. U svom dugom životu poznao sam mnogo ljudi i žena zaista svetog i neporočnog života. Bili su iz raznih sredina, ali između njih sviju kao div iskače Merz.«

Nakon predavanja jedna djevojka je pročitala pjesmu Mire Preisler »Naš dobri brat« a druga je izrekla kratku zahvalu dru Merzu što nam je pokazao svu slast euharistijskog blagovanja, svu životnu snagu božanske mane, svu ljepotu prijateljstva s dobrim Pastirom, Mističnim Kristom.

Pokretač ovakvog svečanijeg obilježavanja smrti našeg velikog čovjeka dra Ivana Merza, apostola laika, sjajnog uzora mladeži, u ljubavi prema euharistiji, Papi, bližnjemu, križu, čistoći i žrtvi, jest grupa djevojaka ove kapucinske crkve koja je slijedeći Ivanov primjer, krenula cilju na koji smo svi pozvani — svetošći po svakodnevnom sjedinjenju s Isusom u euharistiji, sjedinjenju po molitvi, žrtvi, odricanju i apostolatu.

ZAGREBACKI VJERNICI PRI SV. MISI U KATEDRALI PRIGODOM MERCEVE OBLJETNICE

IZ PISAMA NAŠIH ČITATELJA

Gospodine urednice! — Prije par mjeseci dopao mi je u ruke časopis »Ivan Merz«. Moram Vam priznati da sam tom prilikom prvi puta čuo za to ime i za tog čovjeka koji je živio i umro na glasu svetosti... Obratio sam mu se za pomoć pošto sam u to doba polagao neke vrlo važne ispite na fakultetu. Njegovom pomoću sam te ispite i položio. Zbog toga bih Vas zamolio da u rubrici »Uslišanja — zahvale« objavite moju zahvalnicu.

Davor Leborić, Zagreb.

Poštovani urednice! — S velikim nestrpljenjem očekujem svaki broj lista o Ivanu Merzu. Redovito u njemu nalazimo toliko toga lijepoga o čovjeku kojega neobično cijenim. U posljednjem broju pored ostalog posebno me je zainteresirao intervju sa studenticom Helenom... Željela bih se s njom upoznati. Mislim da bi jedna drugoj mogle puno pomoći u nastojanjima i ostvarenju cilja. Unaprijed hvala! Srdačno Vas pozdravlja studentica

Lj. K., Zagreb.

(Molimo ovu studenticu da nam još jednom pošalje svoju punu adresu. — Uredništvo.)

».....Primila sam Glasilo Postulature »Ivan Merz«. Mene je već 1. broj lani oduševio svojim sadržajem, a Ivan Merz postao mojim pomoćnikom pri svakoj potrebi i nevolji. Zato ja i uz ostale svoje »pomoćnike« dosta lako

provodim svoje staračke dane a da ni jedan dan ne odležim u krevetu zbog bolesti.... «

Marija Kaučić, Zagreb

Velečasni oče! — Imao sam običaj posjetiti grob Ivana Merza kad god bih došao u Zagreb. Bio sam član Orlovske organizacije od 1927. god. Čitao sam njegovu Zlatnu knjigu i upoznao vrednote te knjige i čovjeka koji ju je napisao. Sada imam 81 godinu. 1956. posjetio sam njegov grob. Odjednom osjetim jaki miomiris. Kontrolirao sam cvijeće koje je ondje bilo ali miris nije dolazio od njega, niti sa susjednih grobova. Zaključio sam da to može biti samo nadnaravan znak. Od onda kad god mislim na Ivana Merza, sjetim se toga doživljaja jer je na mene ostavio duboki dojam. Čvrsto sam uvjeren da je to bio znak s neba onkraj groba ... Preporučam se Ivanu Merzu u jednoj potrebi. Bila Božja volja!

Jalžabetić Petar, Ferdinandovac

Poštovani Oče! Ima već duže vremena kako se spremam da Vam pišem i da Vas izvijestim o mom zdravlju. Moja noga nije još ozdravila, ali mi je puno bolje. Još uvijek se molim dru Ivanu Merzu i nadam se da će rana zacijeliti, ako bude Božja volja. Vjerujem da će mi Ivan pomoći, jer sam toliko dobila duhovne utjehe da Vam to ne mogu opisati... Kad god mu se uteknem za pomoć, odmah mi pomogne upravo vidljivo i opipljivo ...

Ankica Luić, G. Andrijevci

USLIŠANJA - ZAHVALE

Zahvaljujemo Ivanu Merzu na uslišanoj molbi. — Obitelj A.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za pomoć na maturi. — Lj., Zagreb.

Zahvaljujem dru Merzu na uslišanoj molbi. — Baraga Fany, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za sretno položene ispite. — A. S., student, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za postignuti dobar uspjeh u školi. — Franka Jelavić, 5. r. osn. šk., Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu što je pomogao mome sinu da ne izgubi vjeru i da

se sredio u životu. — Marija Babić, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu što mi je spasio sina od teškog poroka. — Terezica Mandić, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu na dvjema velikim milostima, koje sam primila po njegovom zagovoru. — K. M., Krk

Na uslišanoj molbi zahvaljujem Ivanu Merzu. — Jandrilović Anka, Sibirj.

Za milost koju mi je isprobio dr Ivan Merz te ozdravio moga sina i time spasio njegovu obitelj, duboko se zahva-

ljujem i dalje preporučam. — Z. M., Zagreb.

Zahvaljujem dru Merzu na pomoći prilikom uspješno položenih ispita. Obećao sam da ću se zahvaliti i ovom prilikom to činim. — Davor Leborić, student, Zagreb.

Javno se zahvaljujem Ivanu Merzu na dobivenoj milosti nakon obavljene devetnice njemu u čast. — Marija Šegota, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za pomoć prilikom polaganja stručnih ispita. ■— Antonija Stivojević, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu što mi je omogućio hodočašće u Lurd. — Mladen Štulić, učenik, Zagreb.

Zahvaljujemo Ivanu Merzu na postignutom uspjehu u školi, čime nam je bi-

lo omogućeno hodočašće u Lurd. — Željko Horvatić i Davor Horvat, učenici, Zagreb.

Šaljem jedan dolar za zakladu dra Ivana Merza kao izvršenje jednog zavjeta. — Barica Belušić, Buenos Aires, Argentina.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za uslišanje. — M. R., Lobar.

Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu i dru Ivanu Merzu na primljenim milostima u raznim zgodama života. I u buduće se preporučam. — Knezović Elvira, Zagreb.

Zahvaljujem se Blaženoj Djevici Mariji i sv. Antunu na uslišanoj molitvi. I dalje im se preporučam za sreću i zdravlje i dobar uspjeh u školi. — Šafai Vera, Kalić—G. Kotar.

Iz Postulature

Promjena datuma Merčevog četvrtak od početka 1975. na drugi četvrtak u mjesecu

Do sada se svakog prvog četvrtka u mjesecu služila sv. misa u bazilici Srca Isusova u Zagrebu za što skorije proglašenje blaženim dra Ivana Merza. Uprava bazilike zamolila je da se ta sv. misa prenese na koji drugi dan zbog slijedećeg razloga: već se godinama u bazilici na prvi četvrtak naveče obavlja pobožnost sv. ure kao priprava za prvi petak. U posljednje vrijeme sv. ura je spojena sa sv. misom pa se tako ne može dati posebna važnost sluzi Božjemu Ivanu Merzu kod propovijedi pod sv. misom. Zato će se od početka 1975. sv. misa za što skorije proglašenje blaženim sluge Božjega dra Ivana Merza služiti u drugi četvrtak u mjesecu naveče u 19 sati.

Biografije i sličice Ivana Merza

Kod Postulature mogu se dobiti slijedeće štampane stvari o Ivanu Merzu:

B. Nagy: BORAC S BIJELIH PLANINA — IVAN MERZ. Biografija. Zagreb, 1971. cijena 40 din. 372 str.

B. Nagy: PRIJATELJ MLADIH — IVAN MERZ. Skraćena biografija. Zagreb, 1974. džepni format, 130 str. cijena 17 din.

Sličice Ivana Merza s devetnicom i biografskim podacima. cijena 0,50 din.

Do sada izašli brojevi Glasila Postulature.

Narudžbe se šalju na adresu: POSTULATURA IVANA MERZA, 41001-Zagreb, Palmotićeve 31, pp 699

OBAVIJEST PRETPLATNICIMA

Zbog općeg povišenja troškova tiska primorani smo od iduće godine povisiti

cijenu našem Glasilu. Pojedini broj stajat će 3 dinara.

ŠTOVATELJI IVANA MERZA!

MOLITE SE IVANU MERZU! PREPORUČAJTE SE U NJEGOV ZAGOVOR! OBAVLJAJTE DEVETNICE NJEMU U ČAST DA POSTIGNETE POTREBNE MILOSTI! POTAKNITE I DRUGE DA SE MOLE!

O dobivenim milostima neizostavno obavijestite Postulaturu